

BÍBOR KÖR ANYAGOK

MESTEREK SOROZAT

4. SHOUD „Hogyan működik? – 1. rész” – ADAMUS főszereplésével, Geoffrey Hoppe közvetítésében

Elhangzott a Bíbor Körben

2009. december 12-én.

www.crimsoncircle.com

Lényem egészében Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom Adamusa. Üdvözöllek titeket a Világomban!

Megismétlem: Lényem egészében Vagyok, Aki Vagyok, a Szuverén Birodalom Adamusa. Legyetek üdvözölve a világomban!

Erre az állításra később még visszatérünk, de most hadd mondjam el mekkora öröm számomra itt lenni. (Cauldrének kinyílik a szeme) Ahhoz vagyok hozzászokva, hogy a legtöbbiteteket energetikailag, és nem fizikailag látlak, így hát egy kissé sokkol, amikor hirtelen így látlak titeket, ezekben az áruháitokban, amit magatokra öltöztetek. Látom ezeket a gyönyörű mosolyokat ma, a csillogást a szemetekben, ami pár évvel ezelőtt még nem igazán volt jelen.

Hát igen, még mindig vannak kihívások, játszmák, dolgok, amiket kezelnetek kell, pedig a tény az, hogy ti már nem igazán vagytok itt. Legalábbis a régi énetek nem igazán van itt. Ez most a velejéig hatol. Eljut a magig. A két évvel ezelőtti te, az öt évvel ezelőtti te többé már nincs jelen. Megszültél egy új ént, és most kezdesz ehhez hozzászokni minden szinten.

Még mindig vannak olyan részeitek, akik vissza akarnak térni a régi énhez. És elég frusztráló, amikor ez nem megy. Amikor vissza akarsz hozzá térni, és rájössz, hogy az már nincs ott, akkor az kissé félelmetes tud lenni. Ugyanakkor pedig itt ez az ünneplés annak okán, hogy újraszülted magad. És ez az én, ez az én, aki újraszületett... Ma senki sem bújhat el előlem. (nevetés, ahogy Adamus a közönségre pillant) Ez az én, aki újraszületett, nem pusztán az elmúlt életeid folytatása.

Egy pillanatra az elnézésekemet kérem. Cauldre – ahogy te bedrótozod magad, egy nap még agyoncsap az áram... és ezek a ventilátorok, meg az elektronikus berendezések. (Adamus kivesz egy elektromos szerkezetet Cauldre zakójának a zsebéből) Sajnálom Mr. Kuderka, de majd később fogjuk ezt használni. Na... így már jobb.

Feltűnt már nektek, hogy mekkora zaj van a valóságokban, amikor így felbukkanok? Vennem kell egy mély lélegzetet! Itt vannak ezek a zajok a világításból, a ventilátorokból, az elektronikából, és mindenhol körbevesznek titeket – és ebben nincs benne a többi ember. Az ő energetikai zajuk. De ti akarjátok mindezeket a dolgokat mindenfelé. Hm. Tehát...

Tehát, nem pusztán az elmúlt életeitek folytatása vagytok. Ezért is bátorítalak titeket arra, hogy ne időzzetek azon, akik valaha voltatok. Ez érdekes lehet, és a reinkarnáció megértésének természete által megértitek a lélek fejlődését és utazását. Igazán nagyon sajnálom az egyszer-élőket – azokat,

akik azt hiszik, hogy egyszer élnek. Ők csak eljönnek ide... (Adamus a közönség felé indul, majd visszalép) Senkit sem szúrok most ki magamnak, azt későbbre tartogatom. Érzem, ahogy energetikailag... (nevetés) visszanyomtok. Olyan ez, mint... amit a zajról mondtam. Egyszerre mindig csak egy lépés, a Shaumbra mélységeibe! (még több nevetés)

Tehát igenis sajnálom az egyszer élőket, de ők jelenleg ezt a hitrendszert választják maguknak. Meglehetősen korlátok között tartják magukat. Az „egyszer élünk, akár jó, akár rossz lesz, vagy megcsináljuk, vagy elszúrjuk” – játékát játsszák. Másrésztől viszont ott vannak azok, akik hajlamosak az újraszületésben hinni –ti- abban, hogy az ember újra meg újra megszületik – és ezért azt hiszik, hogy ők mindössze az elmúlt életeik folytatásai. De egyáltalán nem azok vagytok! Elmúlt életeitek aspektusai felépítettek egy energia vonulatot, hogy eljöhessenek ebbe az életetekbe, és hogy mindazokat az életeket elengedjétek, és egy bizonyos értelemben újrakezddjétek. Hogy az legyél, aki lenni akarsz.

Még most is érzitek az összes elmúlt életeitek vonzását. Könnyű visszamenni, és azon tűnődni, kik voltatok és mit tettetek. De bizonyos értelemben ez kissé a megfutamodáshoz hasonlít – ti hívjátok ezt ennek – amikor is nem vállaltok felelősséget önmagatokért, amikor azt mondjátok, hogy ti az előző életek folytatása vagytok. De nem azok vagytok! Nem azok vagytok! Nyugodtan kijelenthetitek, hogy egy spirituális halált haltatok – egy történelmi halált – pár évvel ezelőtt. Biztosan emlékeztek arra az alkalomra, amikor úgy éreztétek, mintha a totál semmiben, a teljes sötétségben lennétek, amikor teljesen eltűnt a szenvedély, és felejtésben voltatok – amikor elfelejtettétek azt, akik voltatok – és ott tátongott az a hatalmas kérdőjel, hogy „Ki vagyok én? Ki vagyok én?” – és önmagatokat kerestétek. És amikor megtaláltad önmagad, testvér (a közönség egy tagjának szólva), amikor megtaláltad önmagad, akkor ez érdekes volt, mert rengeteg új jellemvonásra tettél szert.

Az új esszencia, aminek a bejövételét lehetővé titted, ez az új esszencia rengeteg új eszközzel rendelkezik. Olyanokkal, amiket korábban még soha, egyetlen életedben sem használtál. Olyan eszközök ezek, amik például segítik azt, hogyan dolgozz az Új Energiával, hogyan nyerd vissza a testedet, továbbá azt a képességet jelentik, ami által túlléphetsz az elméd korlátozottságán, és egy igen esszenciális új eszközzel hogyan tegyél szert megértésre az Istennek vagy Szellemnek nevezett dolog kapcsán.

Amikor újra megszülted magad, tudtad, hogy ezek lesznek azok a dolgok, amin el fogsz elmélkedni ebben az életedben, ezért aztán beépítetted azokat a mechanizmusokat, amik képessé tesznek téged mindenre a kezelésére. Tehát mindaz, amiről most beszélünk, nem igazán új. Ez valójában egy emlékeztető a számodra. Segítünk neked megérteni azokat a dolgokat, amik már ott vannak. Az elkövetkezendő úgy egy óra során ezt fogjuk tenni, mikor is a felszínre hozzuk ezeket, illetve behozzuk őket ebbe a valóságba, ahelyett, hogy kint tartanánk őket a más birodalmakban.

A legnagyobb probléma, ami itt képbe jön, az a kétség. Az a folyton gyötrő, zaklató kétség, ami állandóan felüti a fejét. Ez igencsak zavaró, és mi sokat beszélünk erről. Tudod, hogy képes vagy megtenni. Tudod, hogy képes vagy megtenni. Amikor álom állapotaitok során beszélgetünk, mi nevetni, ti pedig kacagni szoktatok, mivel tudjátok, hogy meg tudjátok ezt tenni. De ezt követően, amikor ide visszatértek, a kétség feldugja a fejét. Ezek olyan részeidről erednek, akik valójában már nem is a részeid, de te mégis, továbbra is igényt tartasz rájuk. Más szavakkal: régi hiedelmek, régi félelmek, olyan dolgok, amik vagy az elmúlt életeidben vagy pedig ebben az életedben estek meg, és

amiket folyton felemlegetsz. Folyton előhozod őket kifogásokként, kétségként ebben az életben. Pedig tudod, ez az egész dolog tényleg elképesztően egyszerű. De mi ez a dolog? Nos, erről majd később ejtünk szót.

A Shaumbráról

De most meg szeretném osztani veletek azt, hogy 2002-ben, amikor a Bíbor Kör és a Shaumbra valóban megszilárdult, sokan meghallottátok a hívást, hogy újra gyűljetek össze, és akkoriban még Tóbiás sem tudta megmondani, hogy hányan válaszoltok majd erre a hívásra. Kevesen is lehettetek volna. Vagy sokan is. Végül igazán nagyon sokan lettetek. Sokan, akik emlékeztetek arra, hogy ti Shaumbrák vagytok, hogy ti a család vagytok. Részt vállaltok a Bíbor Tanácsban. Itt a Földön ezt Bíbor Körnek hívjátok, de a többi birodalmakban aktívan részt vesztek a Bíbor Tanácsban. Meg van a szerepetek, azaz magatokra vállaltátok annak felelősséget, hogy megértitek a tudat és az energia természetét.

Persze most azt gondoljátok, hogy az angyali birodalmakban ott vannak ezek a nagyszerű létezők, és a rendelkezésünkre áll mindez a hatalmas bölcsesség – és hogy ennek következtében mi minden dolog kapcsán megértéssel rendelkezünk. De nem. Ő, és pont ebben áll a szépsége. Nem értünk mindent. Osztozunk veletek a tapasztalásban.

Más szavakkal: hogyan reagál a tudat ebben a Földi dimenzióban, ami meglehetősen szilárd és sűrű? A tudatod hogyan reagál itt erre? Hogyan hozod be ide az energiát, ami az egyik eszközöd? És mi veletek együtt tanulunk. Mert ti ennek bölcsességét és tudását visszahoztátok a Bíbor Tanácsba, ahol olyan létezők is vannak, akik korábban még soha nem jártak a Földön. És olyan létezők is vannak ott, akik már jártak a Földön, és úgy határoztak, hogy hosszú ideig nem inkarnálódnak. És természetesen ti is idetartoztok: ti, emberi létezők, angyali létezők, akik visszahoztátok a bölcsességeteket.

Ugyanakkor egy furcsa dolog zajlik. Annak ellenére, hogy igen bölcsök vagytok a Bíbor Tanács összejövetelein, mindezt hajlamosak vagytok itt elfelejteni. Még mindig hajlamosak vagytok itt a felejtésre, aminek részben az az oka, hogy igen, a Föld energiája rettenetesen sűrű, és az egyik dolog, amit rajtatok keresztül tanulunk az az, hogyan lehet áttörni ezen a sűrűségeen, és hogyan lehet visszahozni ide a tisztaságot?

Rajtatok keresztül azt is megtanuljuk – ahogy ti magatok is ezt tanuljátok – hogy hogyan lehet véghezvinni ezt az átmenetet egy teljesen új tudatosságba? Ilyen még soha korábban nem történt. Erről nincsenek feljegyzések. Az Akasha Krónikában semmi nem áll erről a rendelkezésre. Kísértésbe estek, különösen akkor, amikor az elmúlt életeiteken elmélkedtek, szóval ilyenkor kísértésbe estek, hogy visszamenjetelek és azt mondjátok, hogy „Hm, vajon milyen is lehetett Egyiptomban?” Akkoriban nem ugyanezen a tapasztaláson mentél keresztül. „Milyen lehetett Yeshua idejében?” Hát az egy másmilyen változás volt. Sokkal lassabb és sokkal sűrűbb volt, mint amin éppen most mentek keresztül.

Mindannyian egy elképesztő változáson mentek most át. Ez bámulatos! Lenyűgöző, mi mindent tanulunk mindannyian. Az én itteni szerepem részben az, hogy folyamatosan emlékeztesselek titeket a Bíbor Tanáccsal és az önmagatokkal fennálló kapcsolatotokra. Olyan könnyű elfeledkezni erről a kapcsolatáról, olyan könnyű azt hinniek, hogy az angyali birodalmak elfeledkeztek rólatok, hogy a

Bíbor Tanács elfeledkezett rólatok. De ez nem így van. Ez egyáltalán nem így van.

Pár évvel ezelőtt, amikor Tóbiás összegyűjtötte az összes energiátokat, teljes lázban égett, amikor látta, hogy milyen sokan válaszoltatok a hívásra, és nagyon izgatott lett, amikor megtudta, hogy hajlandóak vagytok valódi úttörők és tanítók lenni – elsőként önmagatokkal kezdve. És nem pedig kimenni, és egy teóriára alapozva másokat tanítani, hanem úgy, hogy ti magatok is ténylegesen keresztül mentek az átalakulás megtapasztalásán, magán az alkímián – az energia alkímián pontosan itt.

Akkoriban Tóbiás azt is tudta, hogy vissza fog térni a Földre, hogy csatlakozzon hozzátok, és leült velem beszélni. Azt mondta, hogy „Adamus, mit szólnál ahhoz, ha te vennéd át a szerepemet, miután én visszatérek a Földre?” – Tulajdonképpen volt egy másik ajánlatom egy másik csoporttól. (nevetés) És ez egy igaz történet drága Shaumbra, szóval nekem már volt egy másik ajánlatom, tehát az első válaszom az volt, hogy nem érek rá, mert én egy csoportra akarok fókuszálni, egy fajta energiával. Nem akarom ezt az egészet szanaszét szórni, és én a Shaumbrára akarok fókuszálni. Ezért nem halljátok azt, hogy én, mint Adamus sok más csoporttal is dolgoznék. Ez az, ez a csoport az.

Tóbiás nem hagyta ennyiben, folytatta tovább, és ti is tudjátok, milyen meggyőző tud lenni. Azt hiszem egy kicsit még sírt is (nevetés), folytatta a beszélgetést, és végül meggyőződött arról, hogy legalább vegyem fontolóra az ajánlatát. Ekkor elkezdtem kérdezősködni a veletek való munkája pár éves tapasztalatáról, és ő elmagyarázta nekem, hogy mindannyiótokkal találkozott. Elmagyarázta a kihívásaitokat, a sebezhetőségeket, ugyanakkor a vágyaitokat és a törekvéseiteket is kifejtette nekem.

És akkor elvonultam, és egymagamban elmélkedni kezdtem, hogy „Most akkor a Bíbor Körhöz menjek, vagy pedig ehhez a másik csoporthoz?” Lényegében – nem a szó szoros értelmében – elkezdtem leírni, számba venni, hogy mi szól az egyik vagy másik mellett, illetve ellen. Konfliktusba kerültem.

Namost, ez a másik csoport rendkívül elkötelezett volt. És nagyon ceremoniális. Ők nagyon...ó, az energiájuk olyan nyugodt volt, és rengeteget meditáltak, meg csoport munkát végeztek, és maga az öröm voltak. Csodálatos, gyönyörűséges spirituális meglátásaik voltak – egy másik szinten. Nem a Földön. Csodás elképzeléseik voltak, de ott kint a távolban. Más szavakkal: mindaz, amit kifejlesztettek, amit csoportként összehoztak – azt kint tartották egy másik dimenzióban. Hát elég könnyű dolgom lett volna ezzel a másik csoporttal, mindössze egy pár találó szót kellett volna mondanom, és máris a lábaim előtt hódoltak volna. (Adamus nevet) Ők nagyon, rettenetesen... szerettek imádattal hódolni, bármi is keresztezte az útjukat – imádtak hódolni.

Aztán szemügyre vettem a Shaumbrát. (nevetés) Szemügyre vettem a Shaumbrát, és beszéltem Tóbiással, aki jó párszor felkért, hogy látogassak el a korai összejövetelekre – ezekre, mint amilyen ez is most. Néha bejelentett vendégként vettem részt ezeken, sokszor pedig csak a háttérben figyelve. És akkor megnéztelek titeket. (nevetés) – „Tóbiás! – mondtam neki – Tóbiás, ez egy kemény csoport. Ez a csoport szinte semmit sem tart tiszteletben, semmi előtt nem hódol.” (nagy nevetés, taps) – „A másik csoportnak, ha házi feladatot adnék, akkor megcsinálnák azt (nevetés) *minden nap* – naponta ötször, tízszer.

Ez a csoport...tudom, hogy nem csináljátok meg a házi feladatot, és pontosan ezért szeretlek titeket!

(Adamus nevet) Tudom, hogy a magatok módján csináljátok azt meg. Tudom, hogy nem ültök le minden nap 20 percre, hogy a Pakuáttal dolgozzatok. Nagyon csalódott lennék, ha megtennétek. Túlságosan el vagytok foglalva azzal, hogy e-maileket küldözzessetek a világba! (nevetés, mert Adamus ezt a közönség egy tagjának szánta) Tudom mit csináltok a légzéssel – csak akkor lélegeztek, amikor bajban vagytok. (nagy nevetés) Ez sok munkát ad Aandrah-nak. Sok megmentő munkát.

Tudom, hogy a szívetekben lélegeztek. Tudom, hogy komolyan veszitek a légzést, és akartok is lélegezni, csak annyira lefoglaljátok magatokat életetek többi tevékenységével. Ugyanakkor azt is tudom, hogy megértéssel bírtok a légzés kapcsán. Értitek mi az, és annak ellenére, hogy ugyan most sem vesztek mély lélegzeteket, attól lélegeztek. Lélegeztek. Aandrah is tudja ezt – hogy ti ezt értitek. Ez egy energia áramlást jelent. Az életet jelenti. Az álmodást jelenti. Tudom, hogy tisztában vagytok ezzel.

Szóval, miután szemügyre vettem ezt a csoportot, azt mondtam, hogy „Mi az a dolog a Shaumbrával, amit olyan átkozottan frusztrálnak és (nevetés) felkavarónak találok, és ugyanakkor pedig mégis akkora kihívásnak látok, hogy muszáj ebben részt vennem? Mi az, amiben teljesen más, mint ez a másik csoport?” – Hát az, hogy ti valódiak vagytok. Hogy ti nagyon is valódiak vagytok. Más szavakat is használhatok erre – tisztában vagytok az élet és a világ dolgaival, az emberek problémaival, karakának, bátrak és erősek vagytok, és időnként illetlenek. Ezalatt azt értem, hogy ti tényleg benne vagytok az életben, és megélik azt. Nem csak beszéltek róla. Nem csak egy hegy tetején ücsörögtök és elmélkedtek róla. Megélik azt! Nagyon, de nagyon valódiak vagytok, és ezért is imádom veletek dolgozni. Ezért is áll előttünk oly sok minden, ahogy tovább megyünk. Ott vagytok egymásnak. Itt vagyunk egymásnak.

Mivel tudom, mi van a szívetekben, semmi sem állíthat meg minket. Megállítani, de miért is? Nem tudom. De bárminek az elvégzése mellett is döntünk, senki nem állíthat meg minket. És én tudom, hogy merre tartunk.

Egy olyan helyre, ahol majd váratlanul felismeritek mindennek a hatalmas egyszerűségét. Beszéltünk erről már korábban is – egyszerűség, egyszerűség. Az egyszerűség nem a szín, a mélység vagy a jelentőség hiányát jelenti. Az egyszerűség sokkal inkább rendelkezik mindezekkel, mint az a fajta zavaros, mentális élet, amit oly sokan éltek. A mentális, drámás életben való részvétel lényegében meglehetősen unalmas. Nem rendelkezik mélységgel. Szélességgel bír. Egyfajta lineáris szélességgel bír, aminek nincs mélysége. És amit töletek hallok, amire ti igazán vágytok az életetekben, az a mélység, a jelentőség, a szín, az önmagatokkal és a titeket körülvevő világgal való kapcsolat.

Jelenleg nincs igazán meg ez a kapcsolat. Reakció van. Reakció önmagadtól önmagadnak; reakció önmagadtól a körülötted lévő világ felé, reakció tőled a tested felé – de igazából nincs meg a kapcsolat. És mi pontosan errefelé tartunk. Ez a kapcsolat olyan mélyrehatóan egyszerű lesz, hogy amikor majd megértitek, a fejeteket fogjátok csapkodni.

És lényegében ehhez nem kell már létidőket szenvedéssel, fegyelmezőssel és gyakorlatok végzésével töltened... ezen már mindannyian átmentetek. Kivétel nélkül mindannyian átmentetek ezen egy elmúlt életetekben – akár papok, apácák vagy rabbik, nagy meditálók vagy imádkozók vagy bármik is voltatok. Mindannyian túl vagytok már ezen. Már túljutottatok azon, hogy fegyelmet gyakoroljatok, hogy túlságosan fegyelmezzétek magatokat – és ezt most ne keverjétek össze az

összpontosítással – mert a kettő között óriási különbség van. De a fegyelmezés, az önmérséklet által gondoltátok azt, hogy az meghozza számotokra a meglátásaitokat. Hát meglátást azt adott, mégpedig arról, hogy milyen borzalmasan unalmasak voltatok ezzel a sok fegyelemmel, önmérséklettel, és hogy mennyire tud fájni a térdetek ettől a sok önmagatokra rótt fegyelemtől, szigortól, és ami a legfontosabb, megláttátok, hogy mennyire tud fájni a fejetek ettől a nagy fegyelemtől. Aztán elérkezett egy nap, amikor azt mondtátok, hogy „Elég volt ebből a fegyelemből, ebből az önmérsékletből. Végeztem vele.” – majd elengedtétek.

De ez egy ürességet hagy maga mögött. Akkor most mi lesz? Mivel fogod ezt helyettesíteni? Mi lesz a következő dolog, amit majd tesztek? És most pontosan valahol itt tartotok. Hogyan éred el a megvilágosodást? Nem kellene ezért valamit mégiscsak tenni? Nem kellene minden nap meghatározott verssorokat elolvasnod, vagy bizonyos gyakorlatokat végezned? Egyáltalán nem.

Azért szeretek veletek dolgozni, mert valódiak vagytok, és ezt valahol ti is tudjátok. Elterelitek magatokat, folyton azt hiszitek, hogy van valami új dolog, amit meg kellene tennetek, majd kipróbáljátok ezt az új dolgot, és azt mondjátok, hogy „Ez nem működik. Olyan szaga van, mint a réginek. „Ez ugyanaz a régi móka vadonatúj köntösbe öltöztetve” (nevetés) Mi valódiak vagyunk, nagyon is valódiak.

Szóval ti ezt tudjátok, mégis ücsörögtök és azt mondjátok, hogy „De nem kellene mégiscsak tennem valamit? Tanulnom valamit, vagy önmérsékletet, fegyelmet gyakorolnom valami felett?” –Egyáltalán nem. Egyáltalán nem. Hogy a bölcs mester és zenész szavait idézzem (Roger Drienkára utalva ezzel) „Állj félre a saját utadból! Állj félre a saját utadból!” – és ez fontos. Ne gondold már azt, hogy manipulálnod kell a saját energiádat, akár önfegyelem, önmérséklet, akár bonyolult rendszerek által, ezek nem működnek. Ezek elterelnek.

Ez a csoport valódi! A valódiság alatt azt értem, hogy tudjátok, hogy itt vagytok és éltek. Nem próbáltok innen kijutni, sőt lényegében megpróbáljátok ebbe az életbe belevetni magatokat, próbáltok sokkal inkább itt lenni – sokkal inkább, mint valaha. Azért vagytok valódiak, mert nem próbáljátok meg elkerülni, kivédeni az energiákat. Legyen az jó vagy rossz – nem próbáltok kitérni az útkülből. Nagyon valódiak vagytok abban az értelemben, hogy végre-valahára elkezdtek érezni. Elkezdtek érezni – Ó! Ez magával ragadó – amikor elkezdtek érezni.

Ez egy hatalmas energia váltás, amikor kiléptek a logikából, amikor túlléptek rajta. A logika egy bizonyos mértékig még egy célt szolgál, de amikor megengeded magadnak, hogy innen érezz, meg innen, meg innen, és minden egyes részedből, akkor az eleinte kissé magával ragadó. De ti megtettétek. Megengedtétek magatoknak, hogy érezzétek az életet, magatokat és másokat. És ez az érzés fog elvezetni benneteket ennek az egyszerűségnek a megértéséhez, ehhez a mélyreható, szépséges egyszerűséghez – de nem innen (a fejére mutat), hanem innen. (a szívére mutat) – és ez túl van a szavakon, semmilyen szóval nem fejezhető ki... (nevetés, mert Adamus éppen lekapott egy Mikulás sapkát az a közönség egyik tagjának a fejéről, és a saját fejére tette) Kölcsönvenném a sapkádat, de akkor megfáznál....(nevetés)....szóval ez túl van az összes szón, és ez egyszerűen csak van. Képtelen vagy ezt elmagyarázni. Nem is akarod ezt elmagyarázni. És mi ide tartunk.

Igen, nézzetek csak rám (nagy nevetés, ahogy Adamus pózol a Mikulás sapkával a fején), a spirituális mesterre, de pontosan ezt szeretem a Shaumbrában. Hogy mi képesek vagyunk erre. Hogy nem kell színlelnünk, szerepet játszani, és nem kell suhogó köntösöket viselnünk, bár nem

mondom, szeretnék egy kissé szebb öltönyt, de hát...(nevetés) errefelé tartunk. Köszönöm. (visszaadja a sapkát, és átnyújtja azt Lindának) Hogy áll a hajam?

LINDA: Rendben van.

ADAMUS: (nevetés) Tehát drága Shaumbra, maradjunk valódiak! Maradjunk nagyon is valódiak! Ez egy engedély tőled neked arra vonatkozóan, hogy önmagad légy. Az nem számít, hogy mindenki más mit gondol! Ezt ti is tudjátok. Az nem számít, ha ez ostobaság. Nem számít, ha komoly. Maradjunk nagyon, nagyon valódiak, miközben tovább megyünk.

És akkor most vegyünk egy mély lélegzetet!

A határszélen élni

Szóval érdekesek körülöttünk az energiák. Érdekesek. Valószínűleg minden nap úgy érzed, hogy valaminek a határán állsz, és szinte máris átugorhatnál oda. Apropos – szeretném, ha valaki hozna neked táblát és filctollat. Ez egy osztályterem, de sehol sem látom a táblát, tehát... Igen. (valaki azt kérdezi: Most?) A Most mindig egy jó időszak. (nevetés) Mindig egy jó időszak. Tehát... és még egy páran segítsenek neked azt idehozni.

Tehát érdekesek az energiák, és tudom, hogy vannak olyan napok, amikor úgy érzitek, már nagyon közel vagytok annak határához, hogy elveszítsétek az egyensúlyotokat. Vannak fura és különös napok. Hogy mi folyik? Nos, mindössze mozog az energia. És ezt érzitek a körülöttetek lévő dolgokból, és magatokban is. Ezen az újjáépítési folyamaton mentek most keresztül – ami már régebben elkezdődött, ugyanakkor most felerősödött. Nagyon mélyen erősödik – és ez kidobja azokat a mintákat, és a dolgokhoz kötött logikát, amik eddig jelen voltak. És ezért is érzitek most úgy, mintha valaminek a határán állnátok, és ha most elengeditek azt, akkor le fogtok csúszni. Nem tudjátok mi fog történni, és lehet, hogy talán belecsúsztok a semmibe, vagy... tudom, hogy amiatt aggodalmaskodtok, hogy meg fogtok örülni. Már most örültek vagytok, tehát emiatt semmiképpen nem kellene aggodalmaskodnotok!

Ez már most zajlik. És én az „örültséget” akképpen határozom meg, hogy hajlandóak vagytok elengedni rengeteg korlátot, rengeteg struktúrát. És ez örület. Ez örület, és az örület gyönyörűség. Tudjátok... á, igen, megérkezett. (valaki meghozta a táblát) Ha megkérhetlek, oda állítsd fel!

Az elmeegógyintézetekben néha a legörültebbeknek neveztek a legboldogabbak. Ez nem mindegyikre vonatkozik. Kérlek, ne értsetek félre! Vannak közöttük olyanok, akik kínlódnak és gyötrődnek. Ők egyfajta pokolban élnek. De előfordul, hogy azok, akiket örültnak nyilvánítanak, lényegében nagyon is boldogok. Bárcsak kihozhatnánk őket azokból az intézményekből!

Az örült azt jelenti, hogy elengedted. Nem hiszem, hogy most azon kellene aggodalmaskodnotok, hogy ti is bekerültök ezekbe az intézményekbe, mert manapság csak gyógyszereket osztogatnak. Gondolom, önmagában ez is egy intézményt jelent. Ez nem egy fizikai hely ugyan, de mégis egyfajta börtönt jelent. De nektek nem kellene ezek a gyógyszerek! Nem kellene! Tehát, ne aggódjatok! Engedjétek meg magatoknak, hogy egy kicsit megörüljétek! Legyetek nagyon, de nagyon is valódiak!

Aktuális energiák

Az energiák – kifejezetten ezen a héten egészen bámulatosak voltak a Földön. Sok-sok minden zajlik a finom szinteken, és ami a finom szinteken zajlik, az bejut ebbe a valóságba, és előbb vagy utóbb manifesztálódik. Tehát létezik egyfajta késleltetett hatás ezekben a különböző nagy változásokban, amik a Földön zajlanak. Látjátok, a jelenleg zajló változások időjárási mintákban manifesztálódnak most, továbbá új történetekben fognak majd testetölneni, amik hatással lesznek a tudományra és a technológiára – és már most is hatással vannak rájuk.

Az egyik dolog, ami nagy izgatottsággal tölt el a veletek való munkámban az, hogy a következő évek során mind fel fogjuk fedezni a technológia robbanását! És itt most nem csak a számítógépeket értem ezalatt, hanem az orvoslást, a tudományt és az energia megértését – az energia működésének a megértését.

Hát nem érdekes, hogy majd csak évek múlva jönnek ki az energia működésével foglalkozó cikkek, amit manapság örülségnek neveznek? Nagyon hiányzik az energia működésének igaz megértése. Ez annyira kezdetleges, amit erről a Földön jelenleg tudnak, hogy szinte már vicces. De az elkövetkezendő pár év során az energia egy sokkal mélyebb szinten megértésre kerül, és ez a ti életetekben fog bekövetkezni annak a munkának köszönhetően, amit most itt végzünk – amit itt most *ti* végeztek.

Amikor majd elolvassátok ezeket a cikkeket, amik majd elmagyarázzák ezeket a szédületesen nagyszerű tudományos felfedezéseket az univerzum működésére vonatkozóan, azt gondoljátok majd, hogy „Hát ezzel mi álltunk elő 10 évvel ezelőtt! Mi ezt már régóta tudjuk.” – Mindössze időbe kerül, amíg ez manifesztálódik.

Tehát több dolog is lenne itt. Vannak olyan napok, amikor attól féltek, hogy meg fogtok örülni, de nem fogtok. Ez annak az ideje, hogy vegyetek egy mély lélegzetet, és adjatok köszönetet saját magatoknak. Vegyetek egy jó mély lélegzetet, és tudjátok, hogy nem vagytok egyedül. Nem fogtok megörülni. Nem estek a darabjaitokra. Új földeket, új területeket, új dimenziókat fedeztek fel. És mindezeket önmagatok belsejében, és önmagatokon kívül fedezitek fel.

Oslo

Őrült hét. A legnagyobb részét Oslo-ban töltöttem. Volt ott egy kis dolgom. Voltam én ott minden, macskától kezdve, grófon át ajtónálló, miközben Oslo-ban nézelődtem. Ahogy ezt természetesen ti is tudjátok, ott zajlott a Nobel-Békedíj átadása, amit Ábrahám Obama kapott meg a hét elején. (az Ábrahám Limcon és a Barack Obama közötti kapcsolatra utalva ezzel) És ez nagyon is igaz. Ez egy érdekes tapasztalás volt, és ez nem csak azokról szólt, akik összegyűltek és részt vettek ezen a díjkiosztó ünnepségen. Ez nem csak a politikusokról és az elitről szólt.

Voltak ott olyan emberek is, akik talán nem nevezik magukat Shaumbrának, mégis veletek megegyező szinten végzik ezt a tudatossági és megértési munkát. Voltak ott olyanok is, akik hadd fogalmazzak így, hogy nem voltak ott valójában. Más szavakkal: azok a létezők, akik Felemelkedett

Mesterek, és akik most térnek vissza a Földre – némelyikük már itt is van, nemrégiben született meg – akik olyan szenvedélyt éreztek ezen esemény kapcsán, hogy egy rövid időre fizikai testet manifesztáltak maguknak. Más létezők is jelen voltak, azok, akik más birodalmakból érkeztek abból a célból, hogy részt vegyenek ezen az eseményen, és erre az alkalomra emberi megjelentést öltöttek magukra.

Ez egy elképesztő esemény volt, és nem csak arról szólt, hogy kiosztottak egy békedíjat. Ez ténylegesen egy mérföldkövet jelöl az emberiség változására vonatkozóan. Megjelöli az emberiség változását – annak a munkának az eredményeképpen, amit ti, és a hozzátok hasonlóképpen végeztek már egy jó ideje. Titeket kellett volna meghívni erre az alkalomra! Nektek kellett volna ott ülnötök azokban a székekben elmondva, hogy ti segítettetek elhozni egy új tudatosságot a Földre. Ti segítettétek egy olyan tudatosság behozatalát, ami lehetővé tette, hogy egy olyan létező, mint amilyen Ábrahám Obama eljöhessen a Földre, és egy nagyon nagy nemzet elnöke lehessen.

Ez egyébként, ahogy ezzel valószínűleg ti is tisztában vagytok – nem szeretem ugyan ezt a megfogalmazást, de ez a Nagy Fehér Testvériség vágyának a beteljesülése. Ez egy régi Atlantiszi klubunk. Semmi köze sincs a fehérhez, és egyáltalán nem is volt olyan nagy. (nevetés) Jó volt, de nem volt nagy. De ez volt a vágy, hogy Amerika legyen az új reménység földje, amit mi már több száz évvel ezelőtt tudtunk – mert képtelenek voltunk kimoszítani az Európai beragadt energiákat, nem tudtuk elérni az országok közötti együttérzést vagy elfogadást, hiszen még most is túl sok embernek akad problémája a hatalommal, a kapzsisággal és a vallással – és az Egyesült Államok lett Új Atlantisként vagy Új Reménységként tervezve.

Most, évekkel később látni ezt az én nézőpontomból – aki természetesen nagyon is benne voltam az európai politikában, és most látni azt, hogy ennek a nagy nemzetnek a vezetője lehet ennyire spirituális, mint amilyen ő maga, és a felesége is – ők nem fogják ezt a nyilvánosság előtt fitogtatni, ahogy ezt ti magatok is ismeritek a másokkal folytatott beszélgetéseitekből, de nagyon hamar el fog jönni az az idő, amikor ez sokkal nyitottabb lesz majd – de látni egy spirituális létezőt, egy együttérzéssel bíró létezőt, egy fekete embert – nem mintha ennek bármi jelentőséget kellene tulajdonítani, de igenis van jelentősége – és egy fiatal, viszonylag fiatal embert ebben a környezetben, hát ez igazán inspiráló volt. Nagyon inspiráló volt. Egy megújult reményt adott nekem az emberiség kapcsán. Reménnyel töltött el veletek kapcsolatban. Mert az emberiség néha igen csak megkérdőjelezhető.

Az emberiség 95%-a jóság. 95% jóság. Ott van az az 5%, legyen ez az 5% az egyénben, vagy az egész lakosságban, ahol nincs meg ez a jóság, és úgy tűnik, ez mégis leárnyékolja az emberekben meglévő végtelen jóságot.

Ezen az oslo-i összejöveten láthattam annak a munkának a betetőzését, amit mi mindannyian végeztünk – nem azért, hogy megmentünk a világot, hanem azért, hogy önmagunk legyünk, hogy elhozzuk a Szellemet a Földre. És hogy a Szellemet többé már ne valahol távol tartsuk, hanem hogy elhozzuk Őt a Földre egy nagyon is valódi módon, egy nagyon is őszinte módon és egy rendkívül érző módon – ez az, amit én láttam.

Azt kell, hogy mondjam, hogy én sem voltam teljesen felkészülve arra, amit Oslo-ban megtapasztaltam. Azt gondoltam, még több konfliktus, még több dráma lesz ott. Tényleg a sötét erőket vártam, ha így akarjátok őket nevezni, szóval a negativitást vártam a résztvevőktől. Vagy

gyakran a negativitás időszaka az – a negatív energiáké – akkor éreznek vonzást, amikor látják, hogy sok fény összegyűlik, ahogy ezt mi is megfigyeltük itt az évek során.

„Negatív energiák”

Amikor így összegyűlünk, és ez különösen a korai időszakra vonatkozik, amikor az energiátok még nem volt ilyen stabil – persze reménytelen és nagyon magas volt, de még nem volt ennyire stabil – akkoriban a sötét energiák összegyűltek körülöttünk egyfajta táplálkozás gyanánt, valamiképpen azt próbálták bebizonyítani, hogy a ti jószágotok nem is annyira igazi jószág, és próbálták beragadva tartani az energiátokat. De csak azért, mert nem ismernek ennél jobb utat. Tényleg nem. Nem ismernek – ezek az energiák legyenek akár pszichikusak, akár emberiek – ezek egyszerűen nem ismernek mást. Nem arról van szó, hogy reggel, mikor felkelnek megpróbálnak negatívak lenni. Ez csak van, és beleesnek a saját mintáikba és a saját börtönükbe.

De ott lenni Oslo-ban és látni ezt – ez egy megújult reménnyel töltött el engem egészen annyira, hogy volt egy összejöveteleink azokkal, akiket ti Mestereknek hívtok – pedig igazából csak halottak. Az ünnepség után volt egy összejöveteleink, és arról beszélgettünk, hogy át kellene alakítanunk azt, ahogy veletek dolgozunk, mivel ez nagyon gyors ütemben zajlik. Egy másik sebességgel kell dolgoznunk veletek, és máshogy is kell beszélünk veletek. Máshogy kell beszélünk – sokkal valószínűbb, mint eddig bármikor is, mivel *ti* sokkal valószínűbbak vagytok, mint valaha is.

Ennek a legutóbbi összejöveteleink köszönhetően felismertük, hogy az, amit ti negatívnak, sötétnek, vagy bárminek is neveztek, szóval, azok, akik nem annyira kedvesek, mint ti, azok izgatottakká válnak majd a munkájuk során egyfajta utolsó éljenezésként! Tudják, hogy a változás elkerülhetetlen. Tudják ezt, és amikor „rájuk” hivatkozom – akkor nem egy szervezett csoportról beszélek – hanem mindössze a negatív tudatosságról. Ez elképesztően be van ragadva – a tudat nagyon megrekedt. Ők segítségért kiáltoznak a maguk módján, hogyan lehetne ebből kimozdulniuk, de közben meg olyanok, mint egy veszett kutya. Amikor megpróbálsz segíteni nekik, akkor jól beléd harapnak.

Mivel minden olyan gyorsan változik, tudjuk, hogy a reakcióik erősödni fognak. Ahogy már mondtam, ez az ő utolsó éljenezésük mielőtt belépünk ezen a Földön egy olyan korszakba, ami az abszolút együttműködésről és a témék elfogadásáról szól, és ami véget vet azoknak, akik nem értik meg a hatalom illúzió voltát, és véget vet a pénzügyekben és a kormányokban fennálló komoly energetikai dinamikai egyensúlytalanságoknak.

Áll még egy pár év előttünk abból, amikor az, amit ti fenevadnak hívnátok, megpróbálja magára vonni a figyelmet, megpróbál tárgyalni, és ebből sokat fogtok látni ebben az elkövetkezendő pár évben, és igen, 2012 végéig. Ez a fenevad, ahogy én nevezem őt, tárgyalni akar majd a pozíciója megtartása érdekében. Nem akarja, hogy feledésbe merüljön. Tudja, hogy a háborúja többé már nem valós. Tisztában van vele, hogy az ő helye gyorsan eltűnik a Föld színéről. Az emberek nem fogják ezt tolerálni – a jó emberek, azok, akik együttérzéssel bírnak. A fenevad nem kap többé toleranciát, ezért aztán taktikát fog váltani. A múltbéli manőverei a háború, a bűnözés, a manipuláció, és a félelmi taktikák voltak. De pont a múlt héten ráeszméltünk, hogy felismerte, hogy mindezt elveszítette. A világ összes háborúja sem fog semmit sem tenni érte. Ezért aztán tárgyalásokba fog kezdeni.

A tárgyalások célja az lesz, hogy megtartsa a helyét, az azonosságát. És legalábbis azokban a birodalmakban, ahol én dolgozom, és ahol lényegében ti dolgoztok, nem fogunk tárgyalni vele. Nincs helye a tárgyalásnak. Nincs tárgyalás – és ez nem arról szól, hogy mi győzni akarunk. Ennek semmi köze a győzelemhez, hanem ahhoz van köze, amit az emberek maguknak választanak. Minek is tárgyalni, amikor... tárgyalásokat folytatsz magaddal a fényed és a sötétség egyensúlya kapcsán? Nem. Egyáltalán nem. Ez nem arról szól, hogy megpróbálnád megsemmisíteni a sötétséget. Hanem arról, hogy megpróbálsz integrálni, illetve megérteni azt, amit sötétnek hívtál. Nincs tárgyalás.

Szeretném, ha tudatában lennétek annak, hogy mi és miért zajlik, amikor újságot olvastok. Lényegében van egy jó pár nagyon megvilágosodott létező, akik kormány pozíciókat látnak el, és a pénzügyi rendszer legutóbbi összeomlásával – apropó ez igenis összeomlott. Még mindig megy annak a színlelése, mintha ez rendben lenne – pedig apró darabjaira hullott, szétesett. Ami ennek a szétesését, az összeomlását okozta az annak a bizalomnak a hiánya volt, amit te, meg te, meg te (Adamus tollal a kezével az embereket bökdösi) amit te éreztél a rendszer iránt. Az egyetlen dolog, ami összetartotta, a bizalom volt, és a bizalom többé már nincs jelen a régi rendszerekben. És jelenleg pedig az zajlik, hogy kifejlesztetek egy teljesen új rendszert.

LINDA: Az emberek nem akarják, hogy a tolladdal bökdösd őket!

ADAMUS: Dehogynem, imádják, ha bökdösik őket! (nevetés) Álom állapotban a más birodalmakban így beszélgetnek egymás között, hogy „Téged is megbökött? Mert engem igen. Igen. Adamus tényleg nagyon szeret engem!” (nevetés)

Tehát szeretném, ha ennek a tudatában lennétek, mert látni fogjátok, ahogy majd mások megpróbálnak tárgyalni veletek – a családotok, a barátaitok, a munkaadóitok. A klienseitek is tárgyalni akarnak majd veletek. A régi konfliktus így zajlott (összeüti az ökleit), most pedig ezzel fognak próbálkozni. (Az ujjak úgy mozognak, mintha beszélnének egymással) Ó, ezek intenzívek lesznek, és fenyegetni fognak a tárgyalások során, de ne tárgyalj velük. Ne tárgyalj velük, mert ezzel megfosztod őket attól, hogy keresztül menjenek annak megtapasztalásán, hogy megértsék a bennük lévő fényt. Amikor tárgyalasz velük, csak ürügyet szolgáltatasz nekik arra, hogy még egy darabig be legyenek ragadva.

És miben is kellene egyezkedni? Ha te a Vagyok, Aki Vagyok Jelenlétedben tartózkodsz, akkor nincs miről tárgyalni, egyezkedni. Nincs mit adni. Nincs mit feladni. Tehát legyetek tudatában a tárgyalásoknak, oké? Kitűnő!

Égi fényjelenség Norvégiában

Oslo – fény az égen. Mi volt ez? Ez most érdekes, és én... (Adamus rápillant az órára) Lehet, hogy ez ma egy kicsit hosszúra nyúlik. (nevetés) Ez érdekes. Mi okozta azt a fényt az égbolton?

SHAUMBRA: Mi.

ADAMUS: Mi okoztuk. Ez a helyes válasz. Mi. Az égen látható fény – láttátok azt a spirális fényt. A legtöbben láttátok ezt a képet. Ez volt a legelső dolog a Shaumbra szájról szájra terjedő e-mail hálózaton, és ez jó. Ennek így is kell lennie. Tanuljatok, érezzetek, legyenek gyors megértéseitek,

mert az energiák még mindig ott vannak. Akár két óra múlva, akár két nap múlva kapod meg az e-mailt, az energiák még ott vannak. Ó, és ezek nagyon, rendkívül erősek voltak.

De mi volt ez? Ez a tudatról szólt. A tudat látásáról. Mindössze ennyi volt. A tudat meglátása. Egy káprázatos, ragyogó portál, ami manifesztálódott.

Az érdekes ebben az, hogy az a portál egyébként is ott volt. Ezalatt azt értem, hogy annak a munkának az eredményeképpen jött be, ami azon a területen, és a Föld egészén került elvégzésre. Tehát a portál ott volt. De, ami az érdekes ebben az az, hogy mivel egészen mostanáig az emberek nem voltak azt képesek látni, ezért jóval kevesebben fotózták le. Ez mindig is ott volt, csak nem lett észlelve. Pontosan úgy, mint a most titeket körülvevő energiák kapcsán, amik ott vannak, mindössze ti nem észlelitek azokat.

Tehát ez a ragyogó dolog végre bekerült a tudatba. Bekerült a tudatba. És ez volt a lényegi dolog – hogy mi láttuk, és ti is láttátok. Le lett fényképezve. Ott van. Ez annak a Norvégiában történő intenzív tevékenységeknek az eredménye, és ebbe ti mind beleérettetek még jóval a Nobel Békédíj átadása előtt. Tehát az energiákat mindannyian teremtettétek, ami egy nyitás, egy jel – egy jel saját magatok számára. Nem az idegenektől, és nem is feltétlenül más birodalmakból, habár megnyitottátok az utat egy másik dimenzióba.

És ez az egész itt válik érdekessé. Vannak, akik azt mondják, hogy “Nos, nem, a tény az, hogy ez csak egy pályájáról letért orosz rakéta volt. Ti magatok is láttátok, ahogy spirál alakban örvénylett, mert kikerült az ellenőrzés alól, majd az üzemanyag pára fényével magyarázták ezt a ragyogó dolgot.” – de senki sem képes magyarázatot adni arra a kék fénysugarra, ami a közepéből áradt ki. De ez, hogy azt mondják, hogy csak az oroszok voltak – nos, akkor vádolják érte az oroszokat!

(kuncogva) Jobban szórakoztatom magam, mint titeket! (nevetés)

Akkor hát, egy rakéta volt? Nem számít. Nem számít! És tegyük fel, hogy egy rakéta volt, nem volt ebben egyfajta szimbólum, hogy egy rakéta kikerült az egyensúlyból, és letért a pályájáról? A világ többé nem fogja tolerálni a katonai hatalmat. Ez nem működik. Édes Istenem – ez nem működik. Több ezer év – több millió év megmutatta már, hogy ez nem működőképes. Nem működik.

Tehát még ha egy rakéta is lett volna, ami nem volt, de még ha rakéta is lett volna, ez egyértelműen azt aényt jelezte vagy szimbolizálta volna, hogy kiszabadult az ellenőrzés alól, és a régi energia többé már nem működik.

LINDA: Cauldre-nek kiszáradt a torka. (inni ad neki)

ADAMUS: Így van.

Kicsit eltértem itt az iránytól. Oslo – csodálatos volt, és ezen a héten folytatni fogjuk. Jön a csúcstalálkozó, a Globális Környezetvédelmi Csúcstalálkozó – utálom ezt globális felmelegedésnek nevezni. (Adamus sóhajt egyet) Melegszik. Lehül. Szelesre fordul. Lenyugszik. A tengerszint emelkedik, majd csökken. Mindez igaz. Szeszélyes, kiszámíthatatlan. Az fog történi ezen a konferencián, hogy most a globális kezdetekről beszélünk. Valójában azt tesszük, hogy felkeltjük a tudatosságot arra vonatkozóan, hogy a Föld most már a tiétek. Gaia távozóban van, ti öröklitek – és

vállaljatok érte felelősséget! Mihez kezdtek a Földdel? Mit tesztek a Földdel?

Igazából nem tudtok benne ténylegesen kárt tenni. Helyrehozza magát. Százezer vagy kétszáz év alatt visszatér a normál kerékvágásba. (nevetés) Nukleáris támadás – nem számít. Ez csak energia, és ez előbb vagy utóbb visszaalakul a Földbe. Az emberek lehet, hogy eltűnnek a Föld színéről, de a Föld attól még itt lesz.

De mi történik most, hogy Gaia távozóban van – tisztelve és becsülve mindnyájatokat, ahogy ti is nagyrabecsülitek ezt a gyönyörűséges lelket - és ahogy Gaia eltávozik, a felelősség visszaszáll rátok. Mihez fogtok kezdeni a Földdel? A Föld egyáltalán nem annyira érzékeny. Más szavakkal: a Föld képes teljes mértékben megtisztítani és kiegyensúlyozni magát – pont úgy, ahogy ti. Igen, megpróbálhattok kárt tenni benne, de a Föld helyreállítja magát.

De most olyan ez, mintha átadná a fáklyát az embereknek. Ez annak szimbóluma, hogy ti hogyan bántok saját magatokkal. Annak a szimbóluma, hogyan manifesztáltok dolgokat, hogyan éltek a valóságban. Tehát ez a nagy kezdeményezés nem igazán a globális felmelegedésről szól. Hanem a felelősség felvállalásáról. Arról, hogy légy a Vagyok, Aki Vagyok. Többé már nem passzolhatjátok ezt át a Földanyára, és akkor mit fogtok vele kezdeni? Többé nincsenek szellemi vezetők, akiknek ezt átpasszolhatjátok, többé nincsenek guruk és mesterek, akiknek ezt átpasszolhatjátok – és akkor ti mihez fogtok kezdeni vele?

Álmok

Kathleen, mi a helyzet az álmaiddal?

KATHLEEN: Jók. Élénkek. Sok szimbólumot és írást tartalmaznak.

ADAMUS: Azt hittem, nem szoktál álmodni.

KATHLEEN: De igen, szoktam, csak nem emlékeztem rájuk.

ADAMUS: És most már emlékszel.

KATHLEEN: Emlékszem zöld cipőkre és lila kabátokra.

ADAMUS: Kitűnő. Kitűnő!

KATHLEEN: A Karib tenger kalózzai.

ADAMUS: Figyelj oda mit eszel, mielőtt ágyba bújnál, de kitűnő! (nevetés) Kiváló! Remek. És ez jó, mert egyébként is álmodsz. Csak volt ott egy blokk, és nem engedted meg magadnak, hogy tényleg elhidd, hogy miket álmodsz. Egy részed félt az álmoktól, egy részedet összezavarták az álmok, egy részed pedig játszotta ezt a kicsi ember nevezetű csodás játszmat, pedig nem vagy az.

Az álmaid emlékeztetni fognak téged – jut eszembe a cipők az utazásodat jelképezik – arra fognak emlékeztetni, hogy ki is vagy valójában. Nem feltétlenül arra, hogy ki voltál, hanem arra, aki

valójában vagy. Egy része arra emlékeztet majd, hogy fenomenális vagy. Az vagy. Hogy oly sok mindent fel tudsz kínálni. És ha most ránézek az energiádra, azt mondom, hogy „Miért nem tanítasz kisgyerekeket? A fiatalokat? Hiszen közvetlenül tudsz hozzájuk kapcsolódni. Ők nem rendelkeznek mindazokkal a rétegződésekkel, mint a felnőttek. De még nem hiszel magadban. Az álmaid majd megnyitnak arra, aki valójában vagy.”

És kérlek ne feltételezd azt, hogy ez azt jelenti, hogy egy elmúlt életedben valamiféle misztikus királynő voltál – ami minden bizonnyal voltál – hanem ez meg fog téged nyitni az összes potenciáldra, az összes öröklött képességedre, az összes energiádra és a hideg frászt hozza majd rád. És nemsokára, egy napon beszélni fogunk egy nagyon, rendkívül fura álmodról, és akkor majd emlékeztetni foglak téged erre a mostani beszélgetésünkre.

Szóval, hol is tartottunk? Oslo. Ja persze. Globális felmelegedés. Felelősséget vállalni magadért.

Álmok. Álmok. Ezt már sokszor elismételtem, és ismételni is fogom. Az álmaid nagy jelentőséggel bírnak: az a munka, amit a többi birodalmakban végeztek, azok az üzenetek, amiket te írsz magadnak az álmaidban, és a tudatosság.

Ha valami olyasmit teszel álmodban, mint mondjuk az Új Földön tanítasz, akkor miért nem teszed ugyanazt itt is? Ha megsebesült spirituális családokkal dolgozol a más birodalmakban, akkor miért nem dolgozol itt is emberekkel? Ha más angyali létezőkkel kombinálsz az energiádat új univerzumok megteremtése céljából az itt megtanult legmagasabb elvekre alapozva mindezt, akkor meg hogy-hogy nem ezt teszed itt is? Miért nem nyitasz egy egyszerű iskolát vagy miért nem írsz egy könyvet, vagy miért nem fejezed ki magad?

A kétség miatt, hogy „Valaki egyáltalán el fogja olvasni?” És akkor mi van, ha nem kerül fel a top lista élére?” – Ezek a dolgok egyáltalán nem számítanak. Az álmaid meg fognak nyitni arra, amit valóban végzel. Tehát arra kérlek benneteket, – nagyon igyekszem erre rávenni titeket – hogy tartsatok egy jegyzetfüzetet az ágyatok mellett. Tudom, hogy Shaumbrák vagytok, és most bőszen bólogattok, majd később meg be akartok engem csapni és nem teszitek ezt meg, de ez felbecsülhetetlen értékű. Sőt, ez szórakoztató.

Tehát az álmok. Múlt hónapban azt mondtam, hogy csináljunk közösen egy álm kísérletet november 11-én, mert talán ezt a dátumot nem felejtitek el. Csináljunk egy álmkísérletet, és meg is tettük. Megtettük. És tréfálok itt veletek, drága barátaim, mert bármikor, amikor egy tapasztalásról van szó, akkor ti vagytok az elsők, akik fejest ugrotok ebbe. A házi feladatot nem annyira kedvelitek, de a tapasztalást, ó, abba rögvest belementek!

Tehát volt ez az álm tapasztalás és több ezer meg ezer Shaumbra vett részt benne. Sőt, olyan sokan voltatok, hogy egy-két plusz segítőt is igénybe kellett vennünk. Nem akarok most teljes egészében belemenni itt az egyéni álmokba, habár jó lenne, ha ez valakit érdekelne, és egy újságszerűséget csinálna ebből, egy könyv naplót, vagy valami hasonlót. Szeretnék egyénileg dolgozni velük, hogy segítsék egy kicsit jobban megérteni a mögöttes dolgokat.

De mi is zajlott ezekben az álmokban? Volt egy csoportos, és volt egy egyéni álm. Először is, ennek nem kellett egy időben lezajlania. Az első kérdés, amit mennyei e-mail-en kaptunk tőletek, az volt, hogy “De hány órákor? Mikor? Én a világ másik oldalán élek, Most akkor német idő szerint 6 órákor,

vagy japán idő szerint 6 óraker?” – Ez nem számít. Mi túllépünk az időn. Mindenféleképpen bekövetkezik. Az idő egy hatalmas illúzió. Lényegében egy csodálatos eszköz, ugyanakkor elég megtévesztő illúzió.

Volt ez a közös tapasztalás, és ez az egész arról a konfliktusról szólt, ami jelenleg az elme és az elmén túli dolgok között zajlik. A konfliktus tárgya, ami benned zajlik az, hogy hogyan használd az elmédet a mindennapos életed vezettetése céljából, hogy a dolgokat meg tudd ítélni, és hogy továbbra is segítsen a Földre fókuszálnod, hogy stabilan itt tudj lenni, és közben hogyan lépj be az úgynevezett isteni intelligenciába – a valódi énedbe, a teljes énedbe. Az elme, ahogy ezt mondani szoktátok, itt található (a fejére mutat) – ott az agy van, az elme pedig mindenhol megtalálható – de ti megpróbáljátok az elmét egy meghatározott hellyel és dologgal társítani, és azt kérdeitek, hogy „Nos, és akkor hol van ez az isteni intelligencia?” – Hát mindenhol. Ez a természetével jár, és bele van szöve minden egyes részedbe – minden gondolatodba, a tested minden szegletébe, minden egyes emlékedbe, és minden potenciálodba. Mindenütt ott van.

Tehát most egy konfliktus zajlik bennetek, egy kötélhúzás a kettő között – pedig nos, ez a huzakodás kizárólag az elmétől ered – ti pedig megpróbáljátok ezt megoldani. Megpróbálsz tárgyalni, egyezkedni saját magaddal, és ez az álom pontosan erről szólt. Megpróbálsz tárgyalni, egyezkedni az elméddel, aki meg veled teszi ezt. Akkor most hogyan kezeljük ezt? Az elme innentől kezdve milyen szerepet fog játszani?

Az elme jelenleg tárgyalni szeretne veled. Még mindig szüksége van arra, hogy fontos legyen. Még mindig szüksége van az elismerésre, ezért aztán úgy szól, hogy „Chad, mondd meg nekem, innentől kezdve milyen szerepet fogok játszani az életedben? Spirituális vagy – most már látom” – mondja az elme neked. „Tudom, hogy nincs visszaút. Megpróbáltalak visszafordítani. Teszteltelek is. Nem fogsz visszafordulni. De akkor most mit fogsz értem megtenni? Milyen pozíciót, titulust, hatáskört, hatalmat szánsz nekem? Hiszen mindeddig érted dolgoztam” – mondja az elméd – „az örökkévalóság óta neked dolgozom, és ez bizony jó sok idő. És most akkor a francba, megérdemlek egy kis tisztelet ezután is. Szerepet akarok ebben az új énedben. Életed bizonyos részeit én akarom irányítani! Azt akarom, hogy mindenki tudja, hogy még itt vagyok! Irányítani akarok! Hatalmat akarok, és te tartozol nekem ezzel!” Hát pontosan ezt a kártyát játszotta ki. Természetesen, kissé drámaivá tettem most. Szóval ezt a kártyát játszotta ki, és erről szóltak mind az egyéni, mind pedig a csoportos álmok. Külön-külön és együtt is ezt tettük.

(Lindától kérdezi): Milyen vagyok?

LINDA: Csodálatos.

ADAMUS: Víz?

LINDA: Máris.

ADAMUS: Eddig elbeszéltem az időt, mert nem ez az üzenetem. Az üzenetemről tudom, hogy az csodálatos! (nevetés) Mennyi idő van még?

LINDA: 28 perc.

ADAMUS: Ó, az nem elég! Na mindegy, vágjunk bele! Még csak bele sem kezdtem... ez csak egy kis bemelegítő rész volt, még nem jutottam el a lényegig. De jól érezzük magunkat.

Tehát... köszönöm, köszönöm. (a közönség tapsol, Adamus kuncog)

Drága Shaumbra, kérlek benneteket, tanuljatok meg szerepet játszani! Tanuljatok meg színészkedni! Én folyton ezt teszem. Ez nem más, mint egy nagyszerű alakítás, és én erre büszke vagyok.

Egy teremtő lénybe benne van az előadói képesség, és ti annyira bele vagytok zárva ebbe az emberi külsőbe, hogy azt hiszitek, hogy komolyan kell venni magatokat, és hogy a színjátszás nem valódi. Nem, nem. A színjátszás felszabadít titeket. A szereplés meg fog szabadítani Edittől. És ez felszabadító lesz, és akkor majd szeretni fogod Editet, és fel fog szabadítani attól az elemző fókuszról, amivel eddig önmagadat szemlélted. Ez egy csodálatos dolog, ami felszabadít. Próbáld ki Bonnie! Próbáld ki a szereplést! Próbáld csak meg! Mindannyian próbáljátok ezt ki! Kicsit bolondozzatok ezzel! Rá fogtok jönni, hogy ez kitágít, és jó érzéssel jár. Hannibal tudja ezt. Teljes mértékben. Ez lehetővé teszi a számokra, hogy élvezd az életet! Próbálkozzatok a szerepléssel!

Akkor térjünk vissza a lényegre! Az álom kísérletre, a nagy álom kísérletre, ahol ez a küzdelem zajlott. Az elméd azt mondja, hogy „Hú! A dolgok változnak. Az én szerepem határozottan változik.” – Pont olyan ez, mintha valaki azt mondaná neked, hogy a munkádnak befellegzett, többé nem tartanak rá igényt. Hát ekkor vagy azt érzed, hogy kirúgtak, vagy pedig azt, hogy felmondtak neked.

LINDA: Kirúgtak.

ADAMUS: Kirúgtak. Igen, ez olyan brutálisan hangzik. Nekem jobban hangzik a felmondás, mint a kirúgás. (nevetés) Vagy, hogy elbocsátottak – de hogy kirúgtak? Nem is tudom.

Tehát olyan ez, mint amikor a főnököd azt mondja neked, hogy a munkaköröd megváltozott, és az is lehet, hogy a munkád befejeződött. Nos, ilyenkor mihez kezdesz? Nekiállsz tárgyalni, egyezkedni, hogy „Jó lesz nekem a kisebb iroda is” vagy a legtöbb esetben egy kisebb kalitka. Biztosítani akarsz magadnak egy irodát, és nem pedig egy ketrecet. Le fogják csökkenteni a fizetésedet. Kisebb titulust kapsz. Egyik dolgot sem igazán akarod ezek közül, de attól még egyezkedsz. Az elméd is pontosan ezt teszi most. A régi elme egyezkedik, és te mit teszel? Mit fogsz neki adni?

SHAUMBRA: Csokit.

ADAMUS: Csokit. Csokit – igen. (nevetés) Hát ezért imádom én a Shaumbrát! (Adamus és a közönség is nevet) Ez a másik csoport – akiknek soha nem fogom elárulni a nevét, de ez a másik csoport szeretetet, kényelmet, kényeztetést adott volna, meg ...de nem, a Shaumbra csokit ad neki! (nevetés)

Nem fogsz vele tárgyalni, legalábbis reményeim szerint, mert az elme, az emberi elme mindig ott lesz. Nem fog eltűnni. Nem távozik el. Mindössze nem az eddigi szerepet fogja betölteni. Lényegében egy jobb szerepet fog betölteni, egy olyan szerepet, ami sokkal inkább illik hozzá, és ami egy hatalmas áldás éned többi részének. De többé már nem ő lesz a hajó kormányosa. Hanem te fogod azt kormányozni. És még csak ki sem merem mondani azt, hogy az „isteni intelligencia”, mert akkor gyorsan újratemented az elmét egy újfajta módon, és ezt fogod ürügyként, kifogásként, vagy

menekülésként felhozni. Te fogod ezt igazgatni, te vállalod a felelősséget, és pontosan erről szólt ez az álom.

Ez mindenkinél egyénileg történik meg. Megtörténik csoportként, mert csoportként most mind kiterjedőben vagytok. Mind túlléptek ezen. Az elme nem hal meg, hanem átalakul. Az elme, ahogy ezt ti ismertétek eddig, és ahogy ti használtátok eddig, nem fog lezuhanni az összes ismert valóság színéről, hanem integrálódik. Integrálódik. Része lesz a sok-sok eszköz egyikének.

Akkor most vegyünk egy mély lélegzetet!

(szünet)

És akkor most térjünk rá a következő szegmensünkre, ahol is használni fogom ezt a tollat és a táblát is!

Hogyan működik?

LINDA: 22 perced van.

ADAMUS: Huszonkettő – az a címe, hogy „Hogyan működik? Hogyan működik?” És most át fogunk itt venni egy kis rendkívül egyszerű fizikát. És ti ezt majd meg akarjátok bonyolítani, és ma ezt szándékosan teszem veletek, hogy lássam, képesek vagytok-e ezt megérteni energetikailag vagy tudati szinten, vagy pedig ízekre fogjátok boncolni mentálisan.

Ez annyira egyszerű lesz, hogy ti ezt meg akarjátok majd bonyolítani, de ne tegyétek! Hogy működik? Oké.

(Adamus egy pont köré egy kört rajzol) Ez téged képvisel. Igen, energetikailag így néztek ki.

LINDA: Ez pajkos.

ADAMUS: Nem pajkos. (nevetés) Nem tudom, ezt meg honnan szedted. (még több nevetés) Rajzolhatnék olyat is, de most nem fogok.

LINDA: Nem csak én gondoltam erre. (nevetés)

ADAMUS: Nem könnyű önmagamnak lennem! (még több nevetés)

Ez szimbolizál téged. Ez egy szimbólum – egy ősi szimbólum. Azt jelenti, hogy ez a pont itt középen a Forrás, innen érkeztél, és most ez a te lélek éned. Ez a külső kör pedig mindent képvisel a Tűzfüggönytől kezdve a kiterjesztett tudatodig. De ez szimbolizál téged. Nagyon, nagyon egyszerű. Rajzolhatnék pálcika emberkét is, de ez sokkal jobban képvisel téged. Ez a pont a Mindaz, Aki Én Vagyok, és ez a kör pedig a te valóságban történő megnyilvánulásod.

Namost, ez a tudat. Ezt a kezdőbetűjével fogom jelölni a körben. (C betűvel jelöli) Ez a tudat, és ez vagy te. Te isteni tudat vagy. Lélekkel bíró létező vagy. Soha senki nem veheti el tőled a lelkedet. A

leked a tudat. A tudat tudatosságot jelent. Ha elvinnék tőled a fizikai testedet, az elmédet, az emlékeidet és minden mást is, akkor is tudatos lennél, mert mindig tudatában leszel önmagadnak. Még ha mindentől meg is fosztanának, ha visszamennél abba az időszakba, amikor keresztül mentél a Tűzfüggönyön, és beértél a semmibe, még akkor is tudatában lennél önmagadnak, és ez volt a félelmetes rész – amikor a semmiben önmagad tudatában voltál. Ugyanakkor ez egy gyönyörűséges rész is volt, mert ez okozta azt számodra, hogy elkezdj teremteni.

Ez vagy tehát te. A tudat energiát használ. Energiát hív magához. Energiát vonz magához a vágyai szerint. (Adamus nyilatkat rajzol a kör köré) Ezáltal megismerheted önmagad, kifejezheted magad, játszatsz magaddal, tanulhatsz a saját kedvedre, vagy bármit megtehetsz. De egy nagyon mély belső szinten, energiát hív magához.

Az energia alapvetően potenciálokat jelent, valószínűségeket, amik egy szunnyadó helyen, egy semleges helyen ücsörögnek. Itt ülnek a semleges földön, (Adamus most rajzol egy dobozt, ami ezt a semleges helyet jelenti, amit „N” betűvel jelöl az angol nyelv következtében), és arra várnak, hogy hívást kapjanak. Az energia mozgás, továbbá stimuláció. Az energia életet lehel a tudatba. A tudat ezért magához hívja azt, majd használni kezdi. Egészen egyszerű.

Namost, itt van ez az energia, akit a tudat magához hívott, és most kezdeni akar vele valamit. Teremteni akar. Ezt a manifesztáció által teszi meg. Tehát akkor most ide le is rajzolunk egy négyszöget, amit „M” betűvel jelölünk meg – a manifesztációt értve alatta. És azért tettem ezt egy négyszögbe, mert ez azt jelenti, hogy ez valódi. Ez egyfajta univerzális szimbóluma a manifesztációnak.

És most, az energiák úgy áramlanak be a manifesztációdba, mint energia nyalábok vagy sugarak. (Adamus több hullámos vonalat rajzol a „tudattól” a manifesztációig.) Ezen a területen (ahol a hullámos vonalak vannak) a tudat energiát vonz bele a manifesztációdba – hogy egyfajta valóságot adjon neki – és ekkor sok különböző elem lép működésbe. Az idő és a tér is működésbe lépnek.

Időnként azt mondjátok, hogy „Nos, a tudatom ezt a bizonyos dolgot akarja, de nem jut el hozzám. Nem manifesztálódik. Mit csinállok rosszul?” Nos, semmit nem csinálsz rosszul, mert lehet, hogy

nem fizikai szinten manifesztálod azt a valamit. (Adamus az M betűvel jelölt négyszögön kívülre rajzol) Más szavakkal, te ezt más birodalmaknak nevezed, és te képes vagy más dimenziókban is teremteni. De bármikor, amikor energiát hívsz magadhoz, akkor az valahol manifesztálódik.

Erre azt kérdezed, hogy „Nos, hogy lehet az, hogy az nem itt manifesztálódik? Hogy lehet az?” – Azt mondom, hogy „Nyerni akarok a kaszinóban, és ez nem manifesztálódik.” Hát sok minden történik itt ezen a területen (a tudat és a manifesztáció közötti területen) – idő, tér, más emberek.

Más emberek – az ő szándékaik és energiáik – lényegében lelassíthatják vagy blokkolhatják a manifesztációt.

Továbbá vannak olyan elemek is, amelyek kulcsfontosságúak itt. Szeretném, ha különös figyelmet szentelnének ezeknek. Van vágyad vagy szenvedélyed, vagy – hogy is mondjuk ezt – szándékod, erőd... nem ez nem a megfelelő szó Caudre. A vágyad... *a vágyad*. – az, hogy mekkora intenzitású a vágyad ez iránt? Intenzitás. Abszolút briliáns szó – intenzitás.

Lényegében ezek játszanak a legnagyobb szerepet ebben a rendkívül fontos időszakban, az energia behozatala és a megteremteni vágyott dolog aktuális manifesztációja között. Egy másik szinten attól manifesztálódhat, egy másik dimenzióban – valahol kint. Ha az a vágyad, hogy nyerj a kaszinóban, akkor az lehet, hogy valahol máshol jön létre, és talán nem itt.

A vágy, a szenvedély, az *intenzitás* az, ami itt nagyon fontos, és ez fogja elhozni a legnagyobb változást az életedben. Még egy elemet hozzátennék most ehhez az én drága barátom kedvéért itt – az egyszerűség. Az egyszerűség is nagyon sokat jelent.

Megtennétek, hogy csak egy pillanatra most beleéreznétek a lélek egy vágyába, valamibe, amit a lelked meg szeretne teremteni, de ekkor meg az elméd közbelép, és elkezdíti azt megbonyolítani? És az elme okozza ezt a kétséget. A lelked igazából sohasem kételkedik, az elme az, aki kételkedik. Teljesen az útját állja ennek a borzalmas rajznak, amit iderajzoltam nektek, de ti ezt megértitek, én pedig imádok rajzolni.

Tehát ezek a kulcsfontosságú tényezők (a felírt szavakra mutat) és itt szereztek gyenge osztályzatokat. Nos, mindenki gyenge osztályzatokat szerez, de te is azt szerzel.

Rejtőzködsz. Félsz. Két okból is félsz. Az első: egy múltbéli tapasztalat azt mondja neked, hogy úgy sem fog ez neked sikerülni, úgymint le fognak igazni, ha teremtész. Ezért ekkor ráállsz egyfajta alacsony szintű teremtői módozatra. Nem akarsz túlságosan kiemelkedni a tömegeből. Nem akarsz kiemelkedni a többi ember közül, mert a végén még esetleg eltaposnak, leigáznak. És ha mégis ez történne, ne feledd, ez csak energia. Csak szívj magadba, csak lélegezd be – ez mindössze energia. A kritika egy csodálatos dolog. Kritikát kellene reggeliznetek! (nevetés) Fogadd be, ez csak energia. Szóval ez az a rész, ami nehézséget okoz nektek.

(Lindához): Hogy állok?

LINDA: Ó, még van 12 perced.

ADAMUS: 12 perc. Jó.

Akkor most tegyük fel, hogy manifesztálsz valamit itt a Földön. Nyilvánvalóan manifesztáltok dolgokat. Teremtetek dolgokat, csak nem éppen a legmagasabb szándékaitok, vágyaitok szerint jön ez mindig össze, de azért valamit mindenképpen teremtetek. Namost akkor ez a manifesztáció, és legyen ez bármi – a manifesztáció lehet pénz, lehet egy párkapcsolat, a tanulásod, képzésed, vagy bármi más – nem számít mi az. Lehet fizikai vagy nem fizikai. Manifesztáció. És ekkor befusztráljátok magatokat, mert ez nem pontosan az, amiről tudod, hogy lehetne.

Jut eszembe, beszélünk kell a kelleetlen vagy vonakodó teremtő vagy manifesztáló esetéről, aminek az az oka, hogy egy részed fél a kritikától, és egy részed pedig attól tart, hogy mennyire igazán,

tisztán, egyszerűen és erőteljesen vagy képes teremteni. Félsz a saját gondolataidtól. Pontosán ezért van most az, hogy újrairányozzuk a gondolatokat, és visszatérünk a valódi, igaz érzésekhez, mivel... Cauldre erre egy vicces példával szolgált, és előtte még csak fel sem tűnt neki. (Arra a történetre hivatkozik, amit a bevezető részben mesélt el Geoff) Tehát egy nap éppen egy vasúti híd alatt hajtott el, amikor eszébe jutott, hogy „Te jó Isten, mi lenne, ha ez a vonat kisiklana és lezuhanna?” majd másnap ez be is következett. Hát ez eléggé félelmetes! Ő teremtette volna ezt a balesetet? Egy szikrával mindenképpen hozzájárult. De voltak más elemek is. Itt most más elemek is közrejátszottak, de vajon képes vagy arra, hogy pusztán a gondolataiddal kisiklass egy vonatot? Abszolút. Abszolút.

Tehát létezik egy visszahúzás itt ezen a szinten (az energia szintjén) – egy visszahúzás, ami azt mondja, hogy „Inkább mégsem, mert nem bízom meg magamban. Még a végén esetleg felrobbantom az egész világot.” – véletlenül, természetesen és nem szándékosan. (nevetés) – de egy rossz gondolat...” És nézitek ezeket a mindenféle filmeket, és aztán meg mindenféle örült ötleteitek támadnak. Ezek a filmek pedig néhány igencsak furcsa gondolatot aktiválnak, stimulálnak bennetek. Ezért azt mondjátok, hogy „Jobb, ha nem teremtek semmit, mintha poklot teremtenék.” (szünet) Ezt viccnek szántam. (kis nevetés)

Egy páran mindössze egy apró kis töredékét manifestáljátok itt annak, (a manifestáció területén), mint amit valójában szeretnétek megteremteni, amit máshova teremtetek meg.

Na és ekkor belefutunk egy kis problémába. Bármilyen, ami manifestálásra kerül – ami azt jelenti, hogy a tudat bevonzott egy energiát, és behozta azt egy valóságba – annak mozognia, áramolnia kell. Folyamatosan áramolnia kell. A manifestációnak, a teremtésednek – legyen az egy könyv, a gyermekeid, teljesen mindegy miről van szó – de annak áramolnia kell. Az áramlás természetes része annak az energiának, amit behoztál innen (a tudatodból). Látod, hogy az energia hogyan áramlik? Folyamatosan áramolni akar. (a manifestációtól)

És eközben, ha korlátlanul áramolhat, akkor újratárolja, vagy újraformálja önmagát. A teremtéseitek egyre növekednek és alkalmazkodnak egészen egy pontig, ahol is... bárcsak több hely lenne ezen a táblán, de mindegy, akkor ide fogom ezt rajzolni. (Adamus egy kört rajzol). A manifestációt vagy a teremtésedet egy körként fogom ábrázolni, ami ismételt, visszatér az eredethez. Az eredethez.

A megfelelő áramlat megléte esetén az folyamatosan áramlik. Kiterjed. Az eredeti manifestáció vagy teremtés soha nem áll meg. Állandóan csak terjed kifelé, és ennek így is kell lennie. Így működik a Szellem. Ilyenek vagytok ti is a természetetekből adódóan.

De nem, ti ezt itt meg is állítjátok (a manifestáció négyszögnél), általában azért, mert kontrollt akartok gyakorolni felette, vagy mert ellustultok, vagy mert nem bíztok meg abban, hogy annak a manifestációnak meg van a saját kifejeződése, és azt hiszitek, hogy ez a ti tulajdonotok. Azt gondold, hogy „Nos, ezt én teremtettem, ezért ez az enyém, az én tulajdonom.” De nem, ez nem a te tulajdonod. Ó, nem, nem. Igen, te teremtetted, és erre büszke is lehetsz, és örömet találhatsz benne, de minden teremtést fel kell szabadítani. És amikor szabad, akkor az visszacsatol neked. Visszaad neked. Amikor hagyod, hogy a teremtéseid szabadok lehessenek, akkor minden egyes csodálatos dolog, amit megtanultak, vagy megtettek, minden kiterjedés, és minden megnyilvánulás visszatér hozzád mindenképpen. Ez az az ajándék, ami vég nélkül, egyfolytában csak ad, és ad, és ad.

Mi a bizonyíték erre? Maga a Szellem, és te magad. A Szellem azt mondta, hogy „Andy, menj! Menj! Én nem akarlak téged irányítani. Ahhoz túlságosan is szeretlek. Nem akarom neked megmondani, hogy mivé kell válnod, vagy hogy mivé nem válhatsz. Ahhoz túlságosan szeretlek. Andy, menj csak! Tegyéél bármit, amit csak akarsz, én mindig ott leszek veled.”

És a Szellem szépsége abban rejlik, hogy mindaz, amit ő megtanult, és érzett, mindaz, ami szépség vagy pusztulás volt, azt a Szellem is érzi, arról a Szellem is tud. A Szellem nem rángatja a szálakat. Te nem egy bábú vagy. A Szellem azt mondta neked, hogy „Menj csak! Menj, és végül légy az, Aki Én Vagyok, de a saját megnyilvánulásod által. Légy mindaz, ami én vagyok – a magad módján.”

A Szellem nem 20%-ot adott neked saját magából. A Szellem nem 80%-ot adott neked saját magából. A Szellem 100%-ot adott. És nem helyezett rád semmiféle feltételt sem, nem volt semmiféle korlát, és nem volt visszavásárlási garancia sem. (szünet) Ez vicces volt. (némi nevetés)

Szóval, itt az szokott történni, hogy hajlamosan vagytok elakadni, beragadni – kontroll, félelem, sebek, lustaság, a felelősség fel nem vállalása miatt, és ez maga alá temet titeket – és ekkor ez a teremtés, ez a manifesztáció megbolondul. Az energiának áramolnia kell, és áramolni is fog, vagy veled, vagy nélküled. De áramolni fog.

És fura, mókás dolgokat képes ám művelni – az energia képes erre – amikor az áramlásra van szüksége. Őt az nem érdekli, hogy hogyan. Bizonyos értelemben véve a tudat is hasonló. Folyamatosan terjednie, tágulnia kell. Nem érdekli, hogy hogyan. Nem ismeri a magasat és az alacsonyt, egyszerűen csak tud. Nem ismeri a mennyet vagy a poklot: egyszerűen csak van. Áramolnia kell.

És ha elakad az áramlás, és te ezt korlátok között tartod, akkor az fel fog robbanni! BUMM!!! Ha kell, akkor egy jó nagy katasztrófát teremt. Őt ez nem érdekli.

Azon a módon fogja magát megnyilvánítani – te ezen a módon fogod magad megnyilvánítani. Ez dráma, egyfajta szórakozás – egyszer vagy kétszer, de nem több milliószor. Fel fog robbanni! És pontosan ez történik oly sok emberrel, és ezért jelent ekkora gondot manapság a mentális betegség a világban.

Be van ragadva az elmébe. Ki akar onnan jutni. Az emberi intellektus energiája kétségbeesetten ki akar már azonnal terjedni. Ó, hát ki tudja már, több millió éve ugyanazzal az elmés beállítással rendelkezünk, és egy párszázézer éve annak, hogy az elme Atlantiszi szerkezetével bírunk. És édes istenem, az elme ki akar már terjedni. Tényleg ezt akarja. Annak ellenére, hogy most itt van ez a konfliktus, a konfliktus alatt ott a kiterjedésre szóló vágya.

Energia mozgás

Tehát a mai nap kérdése az, hogy mit tegyéél annak érdekében, hogy kiszabadítsd az energiát? Tanulj? Nem. Futkorácssz a ház körül egy párszor? Egy kicsit segít. Van egy pár dolog, amit megteszünk, és ez olyan egyszerű. Erre azt mondjátok, hogy „Adamus, miért vesztegettél el másfél órát az időmből? Miért nem mondtad meg már az elején, hogy mi ez?” – Azért, mert másik munka folyik itt.

Tehát van egy pár dolog, amit megtehetsz. (Adamus egy pohár vizet tart a kezében, és így szól a közönség egyik tagjához) Ma nem fogom rádönteni. (nevetés) Ha egyszer megkereszteltek, akkor másra nincs is szükséged.

Van egy pár dolog, amit megtehettek, és most vissza fogok térni egy forráshoz, amivel volt némi konfliktusom ugyan, de itt most használni fogom, mert nagyon sok jó dolog van benne. A szentíráshoz fogok most nyúlni. A Szentíráshoz.

Kezdetben volt a szó. Ezt mindannyian tudjátok, de azt tudjátok-e, hogy ez mit jelent? A kezdet – ez egy rossz fordítás. Rossz fordítás. És ha tényleg belementek abba, hogy ez mit jelent, akkor azt, hogy kezdet a lélegzet. Aandrah tudja ezt. A kezdet a lélegzet volt. Ennek így kellett lennie. Amikor a Szellem előre küldött benneteket, akkor ennek a lélegezettel kellett megtörténnie. Lényegében ez volt a legelső lélegzet, amit a Szellem valaha is magához vett. Egészen addig, amíg a Szellem nem adta oda nektek az Ő teljes szeretetét, addig nem létezett a lélegzet. Ezért is van az, hogy Az Volt, Ami Volt. Ezért nem a megnyilvánulás, a kifejeződés volt. A Szellemnek ki kellett fejeződnie, meg kellett nyilvánulnia, meg kellett nyílnia és tapasztalnia kellett.

A Szellem vett egy lélegzetet... (Adamus vesz egy mély lélegeztet)... és ennek következtében ti vagytok. A kezdet a lélegzet. Kezdetben a lélegzet megteremtette a szót. Ó, a fordítások nem túl jók... több ezer éve. Talán írok majd egy új Bibliát megfelelő, helyes fordítással. (Adamus kuncog) De jelenleg elég sok minden van a tényéromon.

Tehát itt van nekünk a lélegzet és a szó. Mi a szó? Nos, a szó kifejeződés. A szó a megnyilvánult kifejeződés. És ti sokat tudtok a lélegzetről, és már éppen eleget beszéltünk is róla, és Aandrah is azért van ott, hogy lélegeztessen benneteket. De mi a helyzet a szóval? A szóval?

LINDA: (egy ébresztő óra hangját utánozza) Ning-ning-ning-ning-ning.

ADAMUS: Nincs a Mosthoz fogható idő. (Nevetés) Nem, most teljesen le vannak nyugózva. Csalódottak lennének, ha most abbahagynám. Ennek a végére kell érniük. Már csak pár perc kell.

LINDA: Egy parti veszi kezdetét utánad.

ADAMUS: A parti az most van. Ez a parti. (a közönség tapsol)

Tehát a szó, a szó.

A szó csapdában vergődik. Csapdában vesztegel. A szó csapdában vergődik benned, és egy pár percen belül ki fogjuk azt onnan eresztetni. És ezalatt azt értem – és erről már beszéltem a Misztérium Iskolában, és ezután is beszélni fogunk erről, de most akarok veletek erről beszélni. Amikor benneteket hallgatlak, egy kissé mérges leszek. Amikor veled beszélgetek, és azt kérdezem tőled, hogy „Mit szeretnél? Minek a megtörténtét szeretnéd megtapasztalni? Mit választasz?” És akkor meghallom azt az aprócska kis hangocskát, ezt a lehelet vékony kis hangot. Itt most nem a hangerőről beszélek. Hanem az intenzitásról, a szenvedélyről és a vágyról. Mi történt veled? És ha képtelen vagy azt kifejezni a saját hangodon keresztül, akkor szerinted ki fog hinni neked?

A lelked biztosan nem. A lelked nem hall téged. (nagyon intenzíven beszél) És én itt most nem a

kiabálásról beszélek. Hanem arról, hogy legyél valódi, igaz, hiteles és engedj azt ki!

Kimondasz olyan szavakat, amik az elmédből erednek, és ezért nincs bennük szív. Vannak dolgok, amiket akartok, amikre vágytok – de nincs bennetek intenzitás. Azt mondd, hogy „De nem tudom, hogyan teremtsen azt meg.” – Nem hát, mert ehhez meg kellene nyílnod, és ez a hangoddal kezdődik. Ó, na nem mintha a hangod varázserővel bírna. De ha nem tudod ezt a hangoddal megtenni, ha képtelen vagy ezt kifejezni erről a rendkívül egyszerű és alapvető helyről, akkor a Szellem hogyan is hallana meg téged? Az aspektusaid hogyan is hallanának meg téged? A lelked hogyan is hallana meg téged? A lelked nem hall téged.

Lágyan kiejted az emberi szavakat, és a lelked képtelen téged meghallani. Pedig hallani akar téged, ismerni akar téged, de te rejtőzködsz. Bujkálsz.

Mások ugyan, hogy is hallanának meg téged? Úgy értem, persze a fülükkel hallanak téged, de amikor innen fentről jössz a kicsi kis szavakkal, akkor nem hallanak meg. Nem hisznek neked. És még csodálkozol, hogy senki sem válaszol neked? Még csodálkozol, hogy miért nem teszel szert barátokra, és miért nem vagy képes hatni az emberekre? (nevetés) Nem hallanak téged, és te sem hallod magadat. És hazudsz nekem, amikor ilyeneket mondasz, hogy „Ó, Adamus, igen, elő fogom hívni magamból önmagam mélységeit!” – Talán sírsz, talán nyafogsz, de igazából nem hozod ezt elő.

És ha képtelen vagy arra, hogy emberi hangon beszélj, és ebbe belevidd a szenvedélyedet, akkor az energiád le van fojtva. Az összes energia és potenciál csak be van ragadva, és csapdába van ejtve ezeken a különféle helyeken, ami előbb vagy utóbb fel fog robbanni. És mi történik olyankor, amikor felrobban? Nos, olyankor meg kiabálsz. Ordítasz. Na olyankor igencsak valóságos és kifejező tudsz lenni, de általában ekkor már túl késő. Addigra már általában elég nagy kárt okoztál. És persze ezt mindig kijavíthatod, de ez időpocsékolás.

Szeretnék elkezdni hallani titeket, és nem csak a száj szervizt értem ezalatt, amikor csak beszéltek és beszéltek, és be nem áll a szátok. Hallani akarlak titeket - még ha csak egy suttogás erejéig is, hogy végre tudjam, hogy ti ennyire valódiak vagytok – (hatalmas szenvedéllyel beszél) „Egész lényemből Vagyok, Aki Vagyok!” – Van valakinek kétsége efelől? Ezzel indítottam a mai napot, hogy „Egész lényemből Vagyok, Aki Vagyok” – és én élvezem ezt, örvendezek és ünneplem ezt, és nem fogom vissza magam.

Amikor néhányan közületek – még csak nem is akarom, hogy a szátokra vegyétek ezeket a szavakat, ha csak nem gondoljátok komolyan őket – amikor kimondjátok a legmegszenteltebb szavakat, hogy „Vagyok, Aki Vagyok!” (Adamus ezt most udvariasan, színtelenül mondja ki) Valóban? Én nem hinném. Mentálisan próbálsz meggyőzni magad arról, hogy „Vagyok, Aki Vagyok.”

Nem. *Vagyok, Aki Vagyok.* Ez szenvedély! Ez vágy. Ez intenzitás, ami hegyeket képes megmozgatni. Ez olyan sok energiát hoz ide a semleges helyről, ami sugárzik, és nem csak csordogál lefelé, hanem kisugározza az energia ragyogását a manifesztációidba, és akkor azok harsogni fognak. Mozognak és valódiak. Igen, akkor le tudsz téríteni egy vonatot is a pályájáról. De nem fogtok ilyet tenni, legalábbis a legtöbben. (nevetés) Nem fogtok semmilyen hosszútávú kárt okozni, ez egészen biztos.

Tehát a légzés, lélegeznetek kell – és a hang. A hang.

Tudom, hogy most sokan azt mondjátok, hogy „De nekem nincs valami jó hangom!” Itt most nem az énekhang minőségéről beszélek. Hanem arról, hogy nyíljál meg! A kifejezésről. Engedd azt ki! Ez mind ott ücsörög bent. Engedd ki! Ez annak a szimbóluma is, hogy megnyílsz a szellemedre, a lelkedre, a tudatodra, a portáljaidra, mindenedre. Engedd ki! Engedd ki!

Hát nem bámulatos véletlen, hogy a legutóbbi Misztérium Iskolánkban ott voltak olyanok, akik értik a Szellem hangját? Úgy esett, hogy Anders és Cacina pont ott voltak. Ez nem véletlen volt. Hát nem érdekes és különös, hogy pontosan ma a körünkben üdvözölhetünk egy ünnepest, tehetséges énekest, pont ma, amikor a Szellem hangjának a használatáról beszélek nektek, hogy ennek segítségével kiengedjétek mindazt a beragadt energiát, amit ott van lent, és hogy azt most engedjétek ki, és hagyjátok áramolni? Hát nem elképesztő, hogy Hannibál pont ma itt van közöttünk?

Hát nem csodálatos, hogy Hannibál olyan nagyon izgatott amiatt, hogy kiálljon ez elé a csoport elé, és kiabálásra és a megnyílásra késztesse benneteket? Ha van valaki, aki tudja, hogy kell ezt tenni, hát akkor az Hannibál. Kérlek, üdvözljétek hát drága barátomat, Hannibál Means-t, aki segít nektek a megnyílásban. Ez nem feltétlenül az intonálásról szól – hanem a megnyílásról. A megnyílásról. Itt és most az állati megnyílásról. Majd később megtanultok intonálni, de most jöjjön az állati megnyílás.

Kövess engem! Előre megyünk! Tessék! (A közönség tapsol, miközben Hannibál követi Adamust a terem elejébe)

Akkor most kivétel nélkül mindegyikötök elé azt a kihívást intézem, hogy nyíljatok meg. Engedjétek ki! Ne aggódjatok, senki nem hall titeket, csak az a 20.000 ember, aki online csatlakozik hozzánk. (nevetés) És ti is otthon, nyíljatok ki! Ordítsatok! Lényegében itt ez könnyebb, mert itt mind együtt vagyunk. Ők meg otthon vannak, miközben a férjük a másik szobában alszik, (nevetés) és hallani fogja ezt az ordibálást és kiabálást, ami a lehető legősibb szinten fog most előtörni. És majd csodálkoznak, hogy mi is folyik, de ez rendben van. Szóval... mikrofon?

LINDA: Kell neki mikrofon?

HANNIBÁL: Nincs mikrofon?

ADAMUS: Ez tőled függ. Tőled függ.

Akkor most Cauldrét egy kicsit leültetem, és ti pedig kiabáljatok!

HANNIBÁL: Oké, akkor most ezt közösen fogjuk csinálni. Üljetek egyenesen, vegyetek egy mély lélegzetet, és a talpatok simuljon a padlóra! Ez letről indul, a hasadból! – Mély lélegzet! (Hannibál elkezd hangosan kiabálni a hangokat) Nyissátok ki a szátokat!

(Hannibál és a közönség úgy 45 másodpercen keresztül folyamatosan kiabál)

ADAMUS: Én semmit sem hallok. (nevetés) Még egyszer. Még egyszer!

HANNIBÁL: Még egyszer!

ADAMUS: Most jöjjön nagyon mélyről! Egészen a lábfejetekből!

HANNIBÁL: Jobb, ha felálltok ehhez! (a közönség feláll) Mély, mély lélegzet! Mély, mély lélegzet! Mélyebb! ÉS...

(Hannibál és a közönség megint ordít és kiabál, ezúttal hangosabban és kb. 65 másodpercen keresztül)

ADAMUS: Kitűnő! Kitűnő! (A közönség tapsol)

LINDA: Köszönjük Hannibál!

ADAMUS: Na most mozog az energia. Most mozog az energia. Ez megint egy rendkívül lényeges dolog, amikor az energia áramlik, mozog – ne fojtsátok azt el! Ne nyomjátok le! Hadd visszhangozzon csak! Hadd verődjön vissza! Ez felszabadult, és most nem csak a hang energiájáról beszélek. A hang nyilvánvalóan csodálatos dolgokra képes, de ti mélyre mentetek azokba a dolgokba, amik be voltak ragadva – ott egészen mélyen – és most hagyjátok, hogy feljöjjenek.

Kérlek, folytassátok az áramoltatást! Ne kontrolláljátok! Ne korlátozzátok! Ne fussatok el előle! Ez felhozhat olyan dolgokat, amik nagyon mélyre lettek temetve bennetek, de most nehogy lenyomjátok őket. Engedjétek meg, hogy az energia továbbra is mozogjon és áramoljon!

Ez azt is jelentheti, hogy holnap esetleg fájni fog a hátatok, mivel ez az energia, ahogy felfelé áramlik, és felfelé szökken a gerinc mentén – el fogja érni azokat a gyenge pontokat, vagy az érzékenyebb pontokat. Ami azt is jelenheti, hogy megfájdulhat a hátad. Vagy az is megeshet, hogy holnap megfázásos tünetek jelentkezhetnek, kisebb üregi problémák. Ez rendben van. Ez rendben van. Most mozog az energia.

Nem akarjátok, hogy beragadva maradjon. Nem akarjátok lenyomni, elfojtani. Ki fog tisztulni, és amikor az energia végül elengedésre kerül, kitisztul, akkor van egy életciklusa, ami által tovább folytatja a kiterjedését és a megnyilvánulását egészen egy határig, majd egy ponton pedig visszafordul és visszaalakul tiszta energiává.

De ez most más. Ez az energia, amit itt van, és ami be volt ragadva, és most újra áramlik, nem feltétlenül jut vissza a semleges mezőbe – és ezt egy kicsit nehéz elmagyarázni – hanem itt marad. (a tudat és a manifesztáció területére mutat a rajzon) Veled marad. Visszatér a semlegességbe, de veled marad.

Majd utána hívni fog, pont úgy, ahogy te is hívtál, és hívja az Új Energiát.

Az Új Energia itt van, de nem hall téged. Elérhető, de nem tudja, hogy te akard-e őt. Amikor elrejtőzöl, amikor elrejtetted a teremtéseidet, amikor elrejtetted a Szellemed, akkor miért is akarna az Új Energia bejönni? Ha most ellazulsz, akkor engedted az áramlást – amit megtehetsz a légzés által, a hang által, és még egy dolog által, amit most nincs időnk megbeszélni, ez a következő ülésünkre marad...

LINDA: A DJ már itt van.

ADAMUS: Pontosan. Tehát meghallotta! Hallotta, és most már tudja, hogy ti tudtok énekelni. (nevetés) És a mai este az éneklésé. Lazuljatok! Engedjétek ki, és nem csak a zenei hangokat! Ne csak mechanikus éneklés legyen! Komolyan mondom, hogy engedjétek ki! Hadd repessen, mert a Szellemed hallani akar téged, de nem hall meg. Tényleg. Tényleg, tényleg, tényleg nem tud téged meghallani. El tudsz bújni Isten elől. Bármilyen elől el tudsz rejtőzni. Fogalmam sincs, honnan szedtétek, hogy Isten mindent lát és mindent tud. Szerintem ezt az apácák találták ki, hogy a frászt hozzák rátok. De ez nem igaz. Bármilyen elől elbújhatsz, és kifejezetten jó vagy abban, hogy magad elől bujkálj.

Sok...

LINDA: Végezetül....

ADAMUS: Nem, nem végezetül (nevetés), de összegzésünk első rétegeként (nagy nevetés) sok Shaumbra – és Tóbiás beszélt erről – sok Shaumbra távozni fog, valahova máshová fog menni, és adjátok rájuk az áldásokat! Ez nem jó vagy rossz, helyes vagy téves, de tudták annak az intenzitását, ami felé mi tartunk. Tudták, hogy nincs több bujkálás. Itt többé már nem tudsz rejtőzködni. Kérlek, csukd be az ajtót. Megfagysz...

LINDA: Igen Uram!

ADAMUS: Nincs többé bujkálás! Már épp elég sokáig tettétek ezt, és csak hívtok minket a más birodalmakban, az összes szükségetek, akarásotok és vágyatok listájával –és még csodálkoztok, hogy ez miért nem működik? Nos, hát azért, mert magatok elől rejtőzködtök, ennek következtében pedig rejtőzködtök a Szellemeitek elől. Bujkáltok az Új Energia elől, minden elől. Hozzuk elő ezt most akkor a lélegzeten keresztül!

A lélegzet azt bizonyítja, hogy életben vagytok, hogy élni akartok. A lélegzés megindítja az energiát. A hang – nem csak a fizikai hang, hanem a saját hangotok energiája – a szellemeitek kifejeződése. És amikor megnyitod a hangodat, akkor a szellemed is hall téged. És akkor végre te is hallani fogod saját magadat. Eddig egy ködben tapogatóztál. Még csak magadat sem hallod.

Kimondasz szavakat, de ezek az elméből erednek. Strukturáltak. Szinte semmilyen energia nincs magában a nyelvben. Ezért van az most, hogy Cauldrével szavak nélkül kommunikálok. Azok lényegtelenek. Lószarok. Behúzol kicsi kis darabkákat, majd kimondod őket szavakban, és szintem semmit sem jelentenek. És titeket is az elé a kihívás elé állítalak, hogy ti is ezt tegyétek. Ez frusztráló lehet, ugyanakkor meg mókás is. És mivel tudom, hogy úgysem csináljátok meg a házi feladatokat, ezért következő hónapban visszajövök, és beszélni fogok erről. De legalább egyszer – legalább egyetlen egyszer ebben a hónapban – beszélj hozzám szavak nélkül. És ez egy kihívás lesz – vagy nem. Vagy nem.

Lényegében ez nagyon egyszerű. Hiszen valamikor, a gyökereknél, vagy a kezdet kezdetén nem használtunk szavakat. Beszélj hozzám! Mesélj el nekem magadról egy történetet! Ez lehet egy kitalált történet is, mivel nem létezik kitalált történet, vagy lehet egy igaz történet is. Mesélj nekem egy történetet szavak nélkül ebben a hónapban!

És most azt kérdezed, hogy „De hát, hogy tegyem ezt szavak nélkül?” – Á, szöcske, (nevetés) ezt neked kell felfedezned. És akkor majd én is visszakommunikálok neked szavak nélkül. És azt könnyebben megértitek majd. Ez egy tudás, amit egyszerűen csak tudni fogsz, amikor visszakommunikálok neked. A nehéz része az, hogy te meg tudsz-e lenni azok nélkül a szavak nélkül – a nyelvi szavak nélkül. Más szavakkal: a Szellem valódi hangját kell használnod, ami nélkülözi a nyelvet. Nélkülözi a nyelvet.

Dolgozni fogunk ezen, hogy ezt előhozzuk most már. Dolgozni fogunk a tudatos, szándékos teremtésen. Nem ezzel a ködös, felhős, homályos dologgal, amit eddig tettetek. Ez pusztán csak reakció volt. De most – még másfél percem van – de most szándékosan és tudatosan fogunk teremteni, manifesztálni.

Hallgasd a saját hangodat! Hallgasd a saját hangodat, miközben más emberekkel beszélsz. És nem akarlak most zavarba hozni azzal, hogy hallgasd a saját hangodat, de rá fogsz jönni, milyen gyenge is volt eddig. Nem volt benne hitelesség, tekintély. Nem volt benne bizalom. Felszínes volt.

Figyelj oda, hogyan beszélsz a gyermekeiddel, a házastársaddal, és különösen azokkal, akikkel együtt dolgozol. Szentelj alapos figyelmet a hangodnak! Nem a hangerő a lényeg, hanem az intenzitás. Nem a követelőzés kell itt, hanem ennek az egyszerűségnek és ennek a vágynak a hangja. Elkezdtek majd ráébredni, hogy milyen nagyon rejtőzködtetek eddig.

És akkor most drága Shaumbra, itt az ideje, hogy visszatérjek Oslo-ba, ahol hamarosan kezdődik a reggelivel egybekötött találkozóm. Egy macskának nem túl ízletes a reggelije (nevetés), de én bármit megteszek, csak, hogy mozgásban tartsam az energiát.

És ne feledjétek: bízz meg magadban, mivel minden jól van az összes teremtésedben.

Vagyok, Aki Vagyok, A Szuverén Birodalom Adamusa.

Fordította: Telegdi Ildikó – telegdi.ildiko66@gmail.com

Szerkesztő és magyar nyelvi lektor: Thomázy Tímea – timea.thomazy@centrodavida.com